

Coșmarul Franței este acum global

Cum masacrele din 7 octombrie din Israel au dat naștere unui pogrom global...

De Marc Weitzmann*

* Marc Weitzmann (născut în 1959) este un jurnalist și romancier francez. Fost redactor-șef al revistei Les Inrockuptibles, este gazda unei emisiuni radio săptămânale, *Signe des Temps* (Semnele vremurilor), la radioul public France Culture, NPR-ul francez și colaborează în mod regulat la *Le Monde*, *Le Point*, *Le Magazine Littéraire* și la site-ul american de știri *Tablet Magazine*. Este autorul a 12 cărți.

Traducere AG

Via Max Tzinman

Mă uit la telefonul meu, cu nedumerire, urmărind demonstrațiile de entuziasm la nivel mondial care au urmat celui mai sângeros pogrom de la cel de-al Doilea Război Mondial înapoi - "gazați-i pe evrei!" al demonstrațiilor pro-palestiniene din Sydney, "la naiba cu evreii!" la Londra, salutul nazist la Paris, steagurile naziste la New York. Derulam imaginile de la unele dintre cele mai prestigioase universități din America care se afundă tot mai mult pe zi ce trece în propriul rahat - studenții pro-Hamas de la Universitatea Washington care strigau "fuck Israel!" și "sunteți toți niște homosexuali nenorociți!"; studenții de la Columbia care s-au adunat pentru a sărbători masacrul din Israel la o zi după ce un student evreu a fost bătut cu un băț în fața bibliotecii principale; elevul de la liceul Cherry Hill East care și-a exprimat ura față de colegii săi evrei pe hol; demonstrațiile antisemite de la UCLA. A fost profesorul de la Stanford care și-a obligat studenții evrei să se identifice înainte de a-i grupa într-un colț pentru ca aceștia să simtă "ceea ce simt palestinienii", profesorul asociat de la UC Davis care i-a avertizat pe "jurnaliștii sioniști" că ar trebui "să se teamă de noi" (oricine ar fi acel "noi") pentru că "le putem găsi adresele și școlile copiilor lor" și care și-a încheiat postarea cu topoare și emoticoane cu picături de sânge. Vedeam pancarte "păstrați lumea curată" decorate cu o stea a lui David împinsă într-o pubelă de gunoi, expuse de susținătorii pro-palestinieni în Washington Square Park și în Varșovia. Și, bineînțeles, am văzut videoclipuri cu trecători de pretutindeni care rupeau afișe cu copii evrei răpiți de Hamas în speranța de a face victimele să dispară, chiar dacă ucigașii lor erau sărbătoriți public pe străzi. Priveam toate acestea din punctul de vedere al unui evreu francez care a trăit ani de zile cu convingerea absolută că, în cazul în care

rahatul ar fi lovit cu adevărat ventilatorul în țara sa, ar fi existat întotdeauna SUA.

Apoi am dat peste o înregistrare video făcută imediat după 7 octombrie, pe care o ratasem până atunci. Acesta arăta un profesor de la universitatea Cornell, pe nume Russell Rickford, un susținător al Black Lives Matter. Stând sub ploaie, printre pancarte, în fața demonstranților, Rickford striga în microfonul său: "Asta a fost antrenant! A fost exaltant! A fost energizant! Am fost entuziasmat!" "Asta" a fost pogromul. Mental, i-am mulțumit imediat lui Rickford pentru onestitatea sa fără jenă. Știam exact unde mă aflam acum.

Întreaga planetă devenise Franța, iar **Mohamed Merah** se întorsese.

Merah era ucigașul în vârstă de 23 de ani, de origine algeriană, crescut și născut în orașul Toulouse, Franța, care, la 19 martie 2012, a intrat în școala locală Otzar Hatorah cu un Parabellum de 9 milimetri și un .45 ACP și l-a împușcat de la mică distanță pe unul dintre rabinii din școală, împreună cu cei doi fii ai săi, Gabriel, de 3 ani, și Aryeh, de 6 ani. Apoi a urmărit-o pe

micuța Myriam, în vârstă de 9 ani, prin curte, a apucat-o de păr, a pus țeava armei sale pe capul ei și a apăsat pe trăgaci, înainte de a se întoarce liniștit spre scuterul său. La fel ca pogromiștii Hamas din 7 octombrie, el se echipase cu o cameră GoPro pentru ca măcelul să poată fi filmat și văzut pe scară largă. Întrucât rețelele de socializare erau încă relativ noi, el a trimis videoclipurile sale la birourile Al Jazeera, unde - Qatar fiind Qatar - jurnaliștii au așteptat ordinele emirului pentru a ști dacă ar trebui să difuzeze sau nu imaginile. Sub presiunea guvernului francez, videoclipurile nu au fost difuzate.

Asasinarea semnată de Merah a schimbat totul în Franța - în rău. De asemenea, a oferit o previzualizare dezgustătoare a modului în care masacrul din 7 octombrie va schimba probabil viața evreilor din alte țări occidentale.

De la încheierea procesului de la Oslo, în septembrie 2000, și de la lapidarea sinagogilor franceze care a urmat în luna octombrie a aceluiași an, oamenii din generația mea - cei din medii asimilate, cel puțin - au experimentat un caz în toată regula a ceea ce s-ar putea numi o dezrădăcinare latentă. Dacă lucrui în mass-media sau în mediul academic, 11 septembrie nu a lăsat niciun dubiu cu privire la falimentul moral al unei stângi culturale dornice să "înțeleagă" evenimentul pe care muzicianul german **Stockhausen** îl numise "cea mai mare operă de artă produsă vreodată". În Franța, euforia pe care oamenii au simțit-o când au privit turnurile gemene arzând și căzând a prefigurat ceea ce se întâmplă astăzi. În sfârșit, "se plătea ceva" - așa a spus Annie Ernaux, care a împărtășit acest sentiment după 11 septembrie, la fel cum își împărtășește acum sprijinul pentru Hamas,

în cartea sa *Les Années*. Dar dacă erai evreu, știai mai bine.

Dimensiunea antisemită a răspunsului stângii la 11 septembrie nu a fost greu de localizat. Ea putea fi auzită în legenda urbană conform căreia cineva "le-a spus celor 4.000 de evrei care lucrau la Turnurile Gemene (Twins) să rămână acasă în acea zi", așa cum a scris activistul afro-american Amiri Bakara (fost LeRoi Jones) în "poemul" său "*Cineva a aruncat în aer America*".

În Franța, această legendă călătorea pe aripile vechii tradiții antiamericane, de la citate până la *Le Monde* - care a tipărit pe prima pagină un "scoop" care dezvăluia că Mossadul știa dinainte de atacurile de la 11 septembrie.

Din *Le Monde* a călătorit până la extrema dreaptă, unde consilierul de atunci al lui Le Pen pentru politică externă, Aymeric Chauprade, un admirator al ideologului rus pro-iranian Alexander Dugin, a apărat teoria unui complot israeliano-american pentru a cuceri lumea (Chauprade susține astăzi atât teoria "marii înlocuiri" a lui Renaud Camus, cât și războiul lui Putin din Ucraina).

Într-o astfel de atmosferă, evreii s-au simțit din ce în ce mai izolați. În 2003 a avut loc prima crimă în Franța a unui evreu pentru că era evreu, când tânărului DJ Sebastien Selam i-au fost scoși ochii de către prietenul său din copilărie Adel Amastaibou, în subsolul clădirii în care locuiau amândoi, între cartierul Belleville și Place de la République. Aceasta se afla la doar câteva străzi distanță de demonstrațiile în care activiștii verzi pro-Saddam și socialiștii s-au adunat împreună cu partizanii de dreapta ai președintelui francez Jacques Chirac, în timpul cărora trecătorii care păreau a fi evrei au fost fugăriți și atacați. Un raport al poliției arată că imediat după ce și-a comis

crima, Amastaibou a ieșit în stradă, cu mâinile acoperite de sângele prietenului său și ridicate spre cer, în timp ce striga "Mi-am ucis evreul!". Douăzeci de ani mai târziu, potrivit înregistrărilor publicate de IDF, unul dintre ucigașii Hamas din 7 octombrie și-a sunat părinții pentru a se lăuda că a ucis nu unul, ci 10 evrei și că mâinile sale erau roșii de sângele acestora.

În 2006, a avut loc răpirea, tortura brutală și, în cele din urmă, uciderea lui Ilan Halimi. Până atunci, conform unui raport comandat și curând clasat de guvern, agresiunile antievreiești spontane de pe străzi și din școli au forțat un număr tot mai mare de familii evreiești să părăsească orașele în care locuiau și să se regrupeze - un fel de exod interior. Familiile evreiești și-au retras copiii din școlile publice și i-au înscris în școli evreiești pentru a le asigura siguranța, chiar dacă evreii francezi au rămas în mare parte laici.

Amastaibou a fost diagnosticat ca fiind schizofrenic și paranoic și, prin urmare, nu este responsabil din punct de vedere legal pentru acțiunile sale. Ucigașii lui Halimi au fost declarați mult prea proști pentru a fi capabili de o crimă antisemită structurată și motivată politic. În ceea ce privește agresiunile întâmplătoare, ei bine, erau întâmplătoare, și cine ar putea concluziona ceva din lucruri întâmplătoare? Nici mass-media, nici publicul nu păreau să înțeleagă ceea ce părea, pentru evreii din Franța, instinctiv evident.

Când istoricul **George Bensoussan** a încercat să tragă un semnal de alarmă în colecția sa de eseuri editată, "*Teritoriile pierdute ale Republicii*" (*Les Territoires Perdus de la République*), el și autorii care participaseră la scrierea ei au fost aproape în unanimitate judecați ca fiind

"reacționari" sau "neoconservatori". Faptul că Bensoussan era evreu nu a ajutat.

(În acei ani, cuvântul "neoconservator" a devenit un cuvânt de cod în Franța pentru orice intelectual de origine evreiască). Cât despre evreii asimilați ca mine, care nu mai experimentaseră așa ceva în viața lor, toată lumea ne spunea că înnebunim. Am crezut că înnebunim și, într-un fel, așa era. Percepțiile noastre asupra realității se distanțaseră în mod clar de cele ale oamenilor care ne fuseseră prieteni și colegi, până la punctul în care abia dacă mai era posibil să comunicăm cu ei, reprimându-ne sentimentele de furie.

Mohammed Merah a schimbat toate acestea. Ceea ce îmi amintesc cel mai bine despre acele zile este rușinea pe care o simțea Franța că era acum singura țară din Europa de după cel de-al Doilea Război Mondial în care copiii evrei puteau fi uciși în plină zi doar pentru că erau evrei. Partea cea mai rea a fost sentimentul de recunoaștere pe care l-a presupus această realizare. Fantezia noastră de coșmar, pe care o îngropasem undeva, ca parte a procesului de a deveni adulți și de a duce o viață franceză normală, devenise realitate sub ochii noștri. A fost un șoc, dar, într-un mod bolnav, nu a fost o surpriză. Era o scenă pe care o recunoșteam cu toții. Doar că, de data aceasta, era reală.

Cât de naivi am fost. Retrospectiv, doar al doilea sentiment - recunoașterea - mai are un fel de sens. Iată de ce.

La fel ca pogromul global de astăzi, crimele lui Merah din 2012 din Franța au dat o formă narativă la ceea ce se exprimase până atunci ca un discurs bâlbâit. A oferit agresiunilor aleatorii și urilor care pluteau liber o narațiune și le-a dat un sens. Într-un cuvânt, a fost o epifanie - o epifanie a

ucigașilor. Iată-l! Iată ce am încercat să facem de la început, fără să știm!

Închis la Toulon pentru furt, un mic delincvent pe nume Mehdi Nemmouche a urmărit, fascinat, noaptea în care poliția l-a surprins pe Merah la televizor. "*Merah este cel mai bun tip pe care l-a produs Franța vreodată*", ar fi spus el a doua zi. "*Mă simt grozav în această dimineață, aș putea împușca o fetiță evreică astăzi*".

Nimic nu a mai fost la fel în țară după aceea. Anul 2013 a fost marcat de o epidemie virală nebună a "quenellei", salut nazist antisemit în sens invers, popularizat de comediantul **Dieudonné**, negru și susținut de Teheran. Gestul a devenit atât de popular încât oamenii chiar au invitat publicul emisiunilor TV să îl facă în direct în fața camerelor de luat vederi. În ianuarie 2014 a avut loc demonstrația "Ziua mâinii", în timpul căreia activiștii de extremă dreapta, activiștii anti-avort, salafii și regaliștii s-au unit pentru a face quenelle și a scanda "Evreule, Franța nu este a ta".

Cinci luni mai târziu, la Bruxelles, Mehdi Nemmouche, întors din Siria, unde se alăturase ISIS după ce fusese eliberat din închisoare, a ucis trei persoane în Muzeul Evreiesc din Bruxelles. Între timp, incidentele antisemite aleatorii au atins cote maxime. Franța a numărat mai mult de 800 de incidente antisemite în 2014 -

mai mult de două pe zi. Apoi a început cu crimele de la Charlie Hebdo și de la piața cușer Hyper Cacher din 7 ianuarie, care au marcat începutul unui val de teroare care avea să culmineze cu masacrul de la **Bataclan**.

Cu alte cuvinte, o mulțime de oameni din Franța s-au simțit "energizați" și "entuziasmați" de crimele lui Merah, la fel cum s-a simțit profesorul Rickford de la Cornell după pogromul din Hamas. În această lună, numai în Franța, numărul incidentelor antisemite a ajuns la un număr uimitor de 650, cu 30% mai mare decât totalul pentru tot anul 2022. Evreii din Franța își îndepărtează acum mezuzele de pe ușile lor și își ascund evreitatea în măsura în care pot. Ei au învățat că uciderea evreilor provoacă un entuziasm care tinde să devină ciudat de contagios.

Acesta este acum secolul XXI. Camerele de luat vederi de la World Trade Center la 11 septembrie 2001 au arătat doar turnurile căzând. Merah și-a filmat crimele. Și dacă e să credem relatările FDI, ucigașii Hamas au filmat violurile, torturile și crimele, apoi au încercat să trimită imaginile familiilor lor folosind telefoanele mobile ale victimelor.

Să nu greșim: Această cronologie nu diminuează aspectul revoluționar a ceea ce s-a întâmplat pe 7 octombrie. Dimpotrivă. Pogromurile sunt o știre veche, bineînțeles. Ceea ce face ca toată această secvență să fie nouă este faptul că acești ucigași și-au făcut publice acțiunile în direct, în timp real. Și a funcționat. În timpul unuia dintre primele mitinguri pro-palestiniene din Times Square, la scurt timp după 7 octombrie, un demonstrant a expus cu mândrie pe ecranul iPhone-ului său trupul devastat și dezbrăcat al uneia dintre victimele israeliene - o femeie, bineînțeles. (Faptul că femeile au plătit și continuă să plătească prețul cel mai

mare pentru evenimentele din 7 octombrie este un fapt care ar trebui examinat mai îndeaproape; în Franța, cu câteva zile în urmă, o studentă evreică feministă a fost surprinsă să descopere un tweet al uneia dintre prietenele sale activiste care justifica violurile). În 2015, în Franța, cele mai sângeroase videoclipuri ale ISIS au fost, de asemenea, cele mai eficiente pentru a motiva recrutarea de jihadiști. În același timp, potențialii teroriști negau faptul că se întâmplau atrocități în Rakka (era vorba doar de propagandă occidentală) și se simțeau entuziasmați de aceleași filme snuff pentru că erau dovada că "se întâmplau cu adevărat". După cum se pare, reprezentarea publică a actelor sadice este cea mai eficientă modalitate de a sparge orice barieră morală în întreaga lume. Prin duplicarea și difuzarea terorii și a ororii și prin faptul că această duplicare face parte din strategia lor "militară", Hamas urmărește să controleze narațiunea a ceea ce se întâmplă pe măsură ce se întâmplă, să câștige admiratori și să obțină noi susținători și recruți, care se reunesc într-o buclă mondială de socializare a linșajului evreiesc, susținută de dovada că acest lucru se întâmplă cu adevărat.

Știu exact cum arată acest lucru pentru evreii din Franța, și pentru restul țării. Natura specifică a ororilor pe care le va produce atunci când va fi pusă în aplicare la scară globală rămâne de văzut.

